

Bestyrelsens tager ordet

Den nye virkelighed

Hvorfor i alverden skal det være så svært at holde virtuelle møder? I øjeblikket bliver man bombarderet med tilbud om webinarer og artikler om, hvordan man holder gode virtuelle møder, hvor alle deltager aktivt og pænt rækker den virtuelle hånd op.

I virkeligheden er mange af os glade for, at vi nu ikke behøver bruge tid på at bevæge os fra A til B. Faktisk behøver vi ikke engang at gå uden for en dør og kan nøjes med at køre en kam gennem håret og sikre os, at børn, kæledyr og pakkeposten ikke bringer alt for meget uro til møderne. Men selvom vi alle sammen synes, at nu er vi fortlørlige med Zoom, Teams eller hvad det nu er for en platform vores institution har valgt, så er det både blevet nemmere, men også sværere.

For selvfølgelig sparer det tid og penge, men er der ikke også et social element, der forsvinder? Og hvad med den uformelle videndeling, som foregår i kafferummet eller ved kopimaskinen? Hvordan fastholder vi den?

Nogle kolleger har opgaver, som ikke kræver, at der holdes ret mange møder. Mens andre oplever en hverdag, hvor det ene virtuelle møde afløser det andet, og hvor man dårligt når at klikke på den nye zoom indkaldelse, før man er i gang igen. Der er ikke lige tid til "vi skal da lige hente en kop kaffe" eller kort at briefe hinanden om den nyeste serie på Netflix. Eller at fortælle at man har hørt om en studerende, der med skæg og blå briller afleverede flere poser med bøger, hvor strekkoder og chips systematisk var pillet af. Hvad gør det ved vores hverdag og arbejdsliv?

Lige nu skal vi også forholde os til den hybride form for kollegaskab, hvor nogle kolleger sidder alene derhjemme, mens andre er fysisk til stede på arbejdspladsen. De deltager dermed stadig i det sociale fællesskab, der udfolder sig her og glemmer måske dem der sidder hjemme. Hvordan sikrer vi, at de der sidder hjemme bliver opdateret på det sociale og ikke føler sig sat udenfor de få dage, hvor de er nødsaget til at møde ind.

Vores biblioteksundervisning er også blevet hybrid. Vi skal kunne undervise en flok studerende, der er fysisk til stede i rummet, mens man bliver streamet, så resten af holdet kan følge med hjemme fra kollegiet, sengen eller når det nu ellers passer.

Vi skal kunne tilrettelægge undervisningen, så den fungerer lige godt for modtagerne i det fysiske rum og det digitale. Det kræver fagligt overskud, mange didaktiske overvejelser og teknisk kunnen. Undervisningen bliver opdelt og måske delt uden at man helt har styr på med hvem og i hvilke sammenhænge.

Kolleger og samarbejdspartnere ser det og forholder sig til hvorvidt man er en god formidler eller har fortalt en anekdote, som kan blive misforstået eller genkendt. Hvad betyder det for den enkelte underviser og dermed for produktet?

Det kræver nye kompetencer at kunne mestre begge dele – på en gang. Er vi f.eks. gode nok til at have hånd i hanke

med, hvad der sker med optagelserne og hvor meget har vi egentligt at skulle have sagt, hvis der opstår uenighed om det optagede?

Også i DFFU har vi afholdt de seneste bestyrelsesmøder virtuelt og skal forholde os til, hvordan man bliver en del af en kultur, som er dannet i det fysiske rum, hvor der allerede er en uformel rollefordeling, når man sidder i det virtuelle rum, hvor mimik og kropssprog ikke læses så nemt.

Forhåbentligt kan vi alle bruge DFFU og REVY til at inspirere hinanden til at få indspark til, hvordan vi navigerer i denne efterhånden ikke så nye men stadig, udfordrende virkelighed i bibliotekerne.